

DE BURCHT VAN DUIZEND MAAGDEN

De burcht van duizend maagden

Myriam Zelderloo

Copyright 2020 Myriam Zelderloo

ISBN 9789464182132

Omslagontwerp Ludo Molleman

Foto's Jan De Vits

Vormgeving Jan De Vits

Bravenewbooks

*"De tijd bestaat maar
omdat anders alles
tegelijk zou
gebeuren."*

- Albert Einstein -

*Voor mijn grootmoeder en moeder,
voor Anita en Bernadette*

- I Geur**
- II Lena**
- III Tante Flo**
- IV Reve**
- V De Grot**
- VI Lichaamssap**

Ik, Jehanne de France, ben een koningsdochter.

Mijn vader is Louis XI de France. Ik ben een prinses!

Je zou verwachten dat er een groot feest gegeven werd bij mijn geboorte. Niets daarvan. Terwijl mijn lieve moeder, Charlotte de Savoie, probeerde te bekomen van de bevalling, toonde haar eerste hofdame mij bevreesd aan mijn vader.

Ik was de vijfde in de rij. Voor mij gaf mijn moeder het leven aan twee jongens en twee meisjes.

Mijn broer Louis stierf voor hij twee jaar was. Mijn broer Joachim stierf voor hij een half jaar oud was. Twee keer verloor mijn vader een dauphin.

Mijn ouders woonden die dagen in Brabant, onder de vleugels van Filips de Goede van Bourgondië, omdat ze slaande ruzie hadden met mijn grootvader. Jan zonder Vrees, de vader van Filips de Goede, werd immers door Frankrijk vermoord.

Nummer drie, mijn zusje Louise, ging heel snel dood, maar dat vond mijn vader niet erg. Gelukkig bleef Anne leven, anders had ik nooit een zus gehad.

Hij was woedend toen hij zag dat ik een meisje was en vond mij onmiddellijk spunglelijk.

Hij zat op een zoon te wachten en had zin om mij uit het raam te gooien, als voer voor de wilde honden van Nogent-le-Roi.

Madame de Ricours klemde mij stevig vast en holde snel terug naar de kinderkamer.

Mijn moeder kwam regelmatig naar mij kijken met Anne.

Mijn vaders hoofd zag ik slechts één keer boven de koninklijke wieg. Een paar maanden na de geboorte kwam hij met een boosaardig gezicht vertellen dat ik verloofd was met een twee jaar oudere neef, Louis d'Orléans. 'Drie dagen en drie nachten heb je geweend', vertelde de min later. Ze wisten niet of het kwam door het schrikken van mijn vaders gelaat, door het nieuws dat ik misschien toch begrepen had of door beide.

De koning stuurde mijn moeder, mijn zus en mijzelf daarna weg naar het kasteel van Amboise.

Het was een mooie tijd. Heel de zomer lang wandelden de hofdames met Anne en mij in het park.

Ik groeide als kool, maar wel scheef. Mijn linkerschouder leek harder te groeien dan de rechter, waardoor ik een beetje voorover boog bij het stappen.

'Ze is onmiskenbaar een dochter van de koning', hoorde ik twee hofdames fluisteren.

Soms kwam de koning mijn moeder, die hij zo spoedig mogelijk opnieuw wilde bezwangeren, en zus bezoeken. Mij nooit. Als hij kwam, trokken ze met deze prinses naar de verste hoek van het kasteel omdat hij het niet kon verdragen om naar mij te moeten kijken.

Toen werd de koningin weer zwanger. De chirurgijn kwam naar haar buik kijken.

'Deze keer wordt het een koningszoon', verklaarde hij.

Het maakte mijn moeder minder somber. Ze dacht dat haar echtgenoot guller zou worden als ze 'De Koninklijke Zoon' in haar schoot droeg. Heel de huishouding moest ze beredderen met een beperkte toelage, zoals te zien was aan onze kleding, de afgeleefde meubelen en het weinige personeel in het kasteel.

Een paar dagen na dat bezoek vertelde mijn moeder dat ik zou verhuizen naar het prachtige kasteel van Lignières, bij mensen die mij een waardige opvoeding zouden geven. Ik wilde helemaal niet verhuizen, ik wilde bij mijn zus blijven!

Het had geen zin. De min legde mijn kleertjes in een houten koffer en twee dagen later kwam een rijtuig aan. Een magere heer met een streng gezicht en een mollige vrouw namen me mee. Mijn moeder en Anne wuifden mij uit, de min weende.

Ik heb niet geweend en niet gesproken gedurende een week. Tot ik op een morgen, voor Madame de Culan mij kwam halen in mijn kamer, muziek hoorde. Ik liep naar beneden om te kijken waar de mooie klanken vandaan kwamen. Ik stapte een kamer binnen en keek op een grote boekenkast. De muziek leek uit die kast te komen. Achter de kast zat Seigneur de Lignières voor een haardvuur en hij tokkelde op een luit. De muziek maakte mij blij.

Hij wenkte en zei: 'Jij, Jehanne de France, zal lezen, schrijven, de sterren begrijpen, mensen genezen, luit spelen en paardrijden. We hebben veel te doen, jij en ik.'

Ik was amper vijf jaar en snapte niet wat hij bedoelde, maar in mijn hoofd begon een vogel te zingen.

Vanaf die dag las Mijnheer François voor. Ik mocht een boek kiezen uit de kast. Vaak snapte ik niet wat hij las, maar dat was niet erg. Zijn stem en de vinger onder de woorden fascineerden mij voldoende om twee uur door te gaan. Ik had voordien nooit boeken gezien, mijn moeder kon lezen noch schrijven. Natuurlijk niet, edele vrouwen hadden dat niet nodig.

De taal van de boeken was dezelfde als die van het gezang der monniken. De abdij aan de Cher, waar we heel soms de Heilige Mis gingen bijwonen, was de mooiste plek die ik in mijn leven gezien had.

Op een avond, voor ze mij onderstopte in bed, vertelde Madame de Culan dat mijn broer Charles geboren was. Hij was de dauphin. Hij zou de volgende koning van Frankrijk worden.

‘Hoe ziet Charles eruit?’ vroeg ik.

‘Mijnheer François zal morgen een tekening maken van je broer’, vertelde ze.

De volgende ochtend keek ik recht in de ogen van mijn moeder en aan haar moest ik altijd denken als ik veel later Charles af en toe zag.

I GEUR

Ze vindt het erg lekker, elke hap uit het vruchtvlees van de gele pomelmoes. Ze heeft er een klein beetje poedersuiker op gestrooid, uit het zakje dat in de smalle kast naast haar bed staat. Ze schraapt de pomelmoes helemaal leeg tot alleen de schil overblijft en kiepert die in de piepkleine vuilnisbak onder de plank met de groene waskom. Haar lippen prikken, maar dat vindt ze niet erg. De bel gaat. Zuster Godelieve zal nu snel de lichten doven. Malvien kruipt diep onder haar deken. Ze komt met haar tenen tegen de houten wand van de chambrette. Een zuchtje wind, het rood-wit gestreepte gordijn beweegt. De non toert om te kijken of alle meisjes in bed liggen. Het is muisstil in het grote dortoir.

Malvien kan over de balk nog een streep buitenlicht zien van het raam in de gang. Ze denkt aan het “vasisdaske”. Door dat klappaampje kan ze als een vogel wegvliegen naar de boerderij en kijken aan het venster van de grote slaapkamer. Haar kant van het bed is leeg, aan de andere kant slaapt haar zusje en ook haar broers liggen in bed. In de keuken is mama aan de witte, rechthoekige gootsteen met de afwas bezig. Vader heeft een grote bol draad op de keukentafel gelegd. In die grote bol zitten wel vijftig dunne ijzerdraden van vijf meter. Aan elke draad moet hij met het ronde, houten balkje een oog maken. Zo kunnen ze die in mei aan de stalen kabel van de lochting vastmaken, voor elke hopplant één draad. Als Malvien thuis is, kan ze lang kijken naar de handen van vader. Hij doet het heel snel. Aan elk oog knoopt hij nadien een touw. De geur van zijn sigaar mengt zich met die van ijzer en touw. Tot hier in de kleine chambrette ruikt Malvien de geur van de sigaar, het ijzer en touw en met die geur in de neus valt ze in slaap.

In haar peignoir en pantoffels staat 743. Amai, dat ze die had mogen kiezen: prachtig zwarte fluwelen aanstekers met gekleurde sterretjes. Ze neemt de geëmailleerde waskom en sluit aan bij de rij slaperige meisjes die aan de kraan in de gang water haalt om zich te wassen. Een paar meisjes lopen de rij schichtig voorbij om hun witte nachtemmers in het toilet leeg te gieten. Ze doet alsof ze het niet ziet. Het is heel lastig als ze 's nachts moet plassen en de pot moet pakken die

in het onderste deel van de kast staat, naast het deurtje van de pantoffels. Als ze de plas direct loslaat, maakt dat vreselijk lawaai in de geëmailleerde pot. Ze moet dus heel stilletjes loslaten, met een klein, zacht straaltje. Zo, gehurkt op de blauwe mat in de chambrette, kan het lang duren. Ze haat dat. Een keer had ze zich vergist en het verkeerde deurtje opengetrokken. Met haar ogen gesloten van de slaap, had ze op haar mooie pantoffels geplast. Ze schrok heftig en het pluizig, blauw karpetje was nat geworden. Gelukkig liep de plas niet onder het gordijn door, niemand had iets gemerkt.

Het ergste komt als de plas in de pot zit. Laat ze de pot staan, dan zit er na een paar dagen een heel vies geurtje in en krijgt de plas een bruin vel. Er zit niets anders op, ze moet de pot leegmaken. Het is een tocht van de slaapzaal tot achteraan de gang. Ze kan zo horen wat de meisjes denken: daar loopt Malvien met haar pispot!

*

De laatste zondag van augustus is het eindelijk zover. Ze brengen haar naar het pensionaat in Heverlee. Voor haar ouders een druk moment, want de pluk van de hop staat te dringen. Ze voelt zich blij en opgewonden, zo ver naar een nieuwe, grote school. Ze is nooit lang van huis geweest, alleen op bivak met de Chiro. Dat was

altijd plezant, alhoewel haar daar soms zo'n vreemd en droevig gevoel kon overvallen, dat ze snel wegduwde.

Bij aankomst krijgt iedereen uitleg van een zuster die op een plan toont waar ze hun kamertje mogen inrichten. Ze zegt dat ze daarna in de refter verwacht worden. Het is enorm druk. Overal zijn er zoekende meisjes en ouders die sleuren met valiezen. Malvien moet naar de vierde verdieping in een heel groot gebouw met een toren: dortoir Emmaüs, derde gang, vierde chambrette. Terwijl vader toekijkt vanop de gang, dekt mama snel het bed op. Malvien mag de spulletjes die ze bij heeft in haar kast leggen.

Twee weken had de valies open op de tafel in de voorplaats gelegen en ze raakte steeds voller. Per brief hadden ze een lijst gekregen van wat Malvien nodig had en op alles moest haar nummer genaaid worden. Telkens als ze kon zat ze bij de valies, om te wennen aan de geur en te kijken hoe mama het nummer 743 aanbracht.

Lize van de burens kwam een praatje maken en naar de valies kijken. Malvien was heel verbaasd, zoveel aandacht is ze niet gewoon. Ze vindt Lize een mooie vrouw met een warme stem, waar ze graag naar luistert. Lize had met haar man en kinderen lang in de Congo gewoond, nu gaf ze les aan het Collège du Sacré-Coeur in Ganshoren. Lize had een kus op haar wang gedrukt en haar veel groeten gedaan van "ons Grietje". Grietje zou ze nog maar af en toe zien. Ook de spannende

tochten met haar broers en de kinderen van de buurt, door het bos naar de begraafplaats van de broeders, zouden zeldzaam worden. Gerard had hun de geraamten en doodskoppen in de open kerker op de begraafplaats getoond. Hij was op de graftomben geklommen en had hun verteld dat de geraamten 's nachts op het kerkhof rondwandelden en bij de eerste straal van de ochtendzon terug in de kerker kropen. Malvien had gehuiverd en voorgesteld om sleutelbloemen te plukken aan de rand van het bos. Dan konden ze een ruiker bij de heilige Wivina in het kleine kerkje zetten. Iedereen was akkoord. Ze waren eerbiedig het kerkje binnengegaan. Overal aan de muur hingen metalen dankplaten voor Wivina en dicht bij het altaar stonden krukken en wandelstokken. Er brandden een paar kaarsen. De griezels van het kerkhof waren op slag verdwenen.

‘Malvien, vertelt ge nog eens het verhaal van Wivina?’

Ze zetten zich op de biezen stoelen, want ze wisten dat Malvien niet kon weigeren. In de middengang vertelde ze met fluisterstem: ‘Wivina werd achthonderd jaar geleden geboren, ver van hier, op een kasteel. Haar vader was een edelman. Toen ze achttien werd, kwam een zekere Richuard haar ten huwelijk vragen, maar Wivina droomde van een vrij leven. Ze wilde niet op een kasteel wonen en doekjes haken. Ze wou iets speciaals doen, zelf kiezen. Kasteelvrouwen leerden niet lezen en schrijven. Wivina had het stiekem wel geleerd. Ze weigerde de vrouw van Richuard te worden en haar

vader en moeder waren heel kwaad, want hij was rijk en belangrijk. Richuard was zo hopeloos verliefd op de mooie Wivina, dat hij kluizenaar werd van verdriet. Een paar maanden later vluchtte Wivina met haar vriendin, Emwara, weg uit het kasteel. Na een lange tocht kwamen ze hier in de bossen terecht. Onderweg ontmoetten ze een paar meisjes die ook op de vlucht waren en ze besloten samen te blijven. Ze bouwden een hut in ons bos en hadden er een eenvoudig leven. Na een tijdje woonden er in verschillende hutten meisjes en vrouwen en er kwamen er altijd meer. Monniken bouwden voor hen een klooster en Wivina werd de abdis. Het klooster had strenge regels en de vrouwen leefden heel sober. Op een keer stapten ze met kaarsen in een lange processie van het klooster naar dit kerkje. Door een felle wind werden alle kaarsen gedoofd. Een eindje verder gingen ze vanzelf terug branden en toen wisten de nonnen dat hun Wivina een heilige was. Haar graf is hier onder de vloer van het kerkje.’

Alle ogen waren even op de plavuizen vloer gericht. Monique had nog gevraagd hoe zij dat allemaal wist en Malvien had geantwoord dat broeder Bernard haar alles verteld had. Broeder Bernard kwam elke woensdagnamiddag een kop koffie drinken in de grote keuken van de boerderij. Dan vertelde hij over de geschiedenis van de abdij en over zijn werk als bakker. Als dat niet de juiste man was om alles te weten te komen...

De kinderen waren op hun tippen het kerkje uit geslopen en na drie toeren, onder het lezen van een weesgegroet, snel terug naar het pad rond de begraafplaats gelopen. Het was al gaan schemeren en Malvien dacht geknars te horen in de buurt van de graftomben. Iedereen rende de steile helling naar de Vallenbos af tot aan de brug over de Molenbeek. Daar, aan het koele water van de beek, hadden ze hun drankbussen gevuld.

Op dat moment kwam nonkel Willem met de tractor langsgereden, onderweg van het hoppeveld naar huis. Hij had met een grote glimlach gezegd: ‘Dat water gaat ge toch niet opdrinken zeker? Die beek vertrekt aan de vijver van de broeders en die pissen daarin!’

Hij had hen meegenomen, ze mochten allemaal op de kar. Malvien had zich een beetje misselijk gevoeld.

*

Jozef, de buurjongen die aan zijn legerdienst moest beginnen, kwam ook langs die laatste week. Helemaal in soldatenuniform met een schuine baret op zijn kort geschoren haar. Het is de gewoonte. Als een jongen vertrekt naar het leger, komt hij dag zeggen bij al de burens en krijgt hij een cent mee om zijn soldij aan te vullen.

Jozef sprak stoere taal over wat hij zou meemaken in Duitsland.

‘De moffen zullen wel twee keer nadenken als ze de Jozef leren kennen’, lachte vader.

Vlak voor hij doorging, begon hij tegen haar te praten. Meestal was dat om een rondje te plagen.

‘Ge zult het niet gemakkelijk hebben!’ zei hij.

‘Gij ook niet!’ lachte Malvien. ‘Ge moet in de modder kruipen en ge krijgt dril.’

‘Gij vertrekt voor zes jaar’, antwoordde hij en Malvien dacht dat zijn stem droevig klonk. Dat was ze van hem niet gewoon.

Haar kamertje is nu klaar en ze zoeken de weg naar de refter. Haar ouders worden heel stil, maar dat heeft ze niet door. In de refter vraagt een zuster om afscheid te nemen.

‘Dag Malvientje, tot binnen twee weken’, zegt vader en hij geeft haar een kruisje.

Zijn gezicht beweegt bijna niet, maar Malvien ziet wel dat hij moeite heeft om zijn tranen te bedwingen. Mama houdt een zakdoek aan haar ogen.

Kranig en zonder verpinken zegt ze: ‘Dag mama, dag vader en tot binnen twee weken!’

Pas die avond, terug in de chambrette, begrijpt ze plots wat ‘het pensioonaat’ betekent. Dertien dagen hier en één dag op de boerderij. Ze begint koortsachtig te rekenen hoeveel dagen ze op een jaar thuis zal zijn en wordt oneindig droevig.

De volgende morgen is het onmiddellijk een drukte van belang. Eerst gaat de bel. Ze hoort de zuster roepen: ‘Binnen tien minuten proper gewassen, tanden gepoetst, bedden opgedekt en in de gang om naar de refter te gaan!’

Ze had de vorige avond al een plaats gekregen in de refter. Ze zat naast Annemieke en tegenover Francine, aan de hoek van de tafel. Onder de plasticen tafelnap vond ze een schuif en daar kon haar toespis voor de boterhammen in. Ze zaten met twaalf aan de tafel, ieder had zo’n schuif. In de refter telde Malvien tweeënveertig tafels. Elke stoel was bezet.

Op de tafel staat nu een kan koffie, een kan melk en een stapel boterhammen. Ze besmeert die van haar met perensiroop en Francine tegenover haar smeert “pindakaas”, leest ze op het etiket. Malvien heeft nog nooit van pindakaas gehoord, die wil ze wel graag proeven. De meisjes beginnen mekaar vragen te stellen over waar ze wonen en hoeveel broers en zussen ze hebben. Annemieke woont niet ver van haar dorp en heeft twee broers en drie zussen.

Er komt een meisje rond met een kar waar kommen opstaan die ze vult met warm water en een beetje afwasmiddel. Ze geeft er twee keukenhanddoeken bij.

‘De kom en handdoeken doorgeven, ieder wast zijn servies en couvert af. Couvert netjes terug in je servet rollen en samenhouden met de servetring’, komt de zuster die toezicht houdt, zeggen.

Malvien draait haar naam op de servetring naar de bovenkant. Ze weet het al meteen, de beste plek aan de tafel is dicht bij de middengang. Daar is proper water voor de afwas en een droge handdoek.

‘Meisjes van het eerste jaar opstellen in de gang alsjeblijft, we vertrekken naar de klas!’

De meisjes vormen spontaan twee rijen, met de zuster in het midden. Ze lopen door brede gangen naar buiten, naar een park met hoge bomen. Aan de kant van het gebouw zijn brede stroken betegeld. Door de bomen ziet Malvien in de verte een grot, net zoals ze die kent van Lourdesprenten. In de bovenste opening staat een Onze-Lieve-Vrouwbeeld. Beneden is een grote holte en voor de grot staan rijen banken.

Ze moeten wachten voor twee brede deuren. De bel gaat en er verschijnt een zuster met een voornaam gezicht, achter haar wacht een tiental vrouwen en nonnen. Ze krijgen de indeling van de klassen te horen en wie hun klastitularis zal zijn. Malvien heeft even tijd nodig om te begrijpen dat haar klastitularis de juffrouw

is die het meest bij haar klas zal zijn en die 6C ‘mijn klas’ zal noemen.

Juffrouw Neermans wordt haar titularis en zij neemt hen mee naar de klas om elk meisje een plaats te geven. Malvien krijgt als laatste een bank, helemaal achteraan in de klas, want haar familienaam begint met een Z. Ze zit naast een meisje dat Miet Willems heet.

*

Ze heeft al zeker vijf paddenstoelen gevonden en in de plastic zak gestopt. De opdracht voor die van tekenen zal lukken. Straks breekt ze de steel af en legt ze de bol op een wit tekenpapier. Volgens de juffrouw vallen de sporen op het blad en die zullen ze volgende week gebruiken in de les. Vanaf nu zoeken ze paddenstoelen voor Martine en Magda.

Het is zaterdagmiddag. De meisjes van het zesde jaar die in het weekend blijven, maken met zuster Godelieve een grote wandeling in het Heverleebos. Ze zijn via de sportvelden door de dreef gewandeld. Ze mogen lopen waar ze willen, maar niet te ver weg van de non. Zuster Godelieve doet vrolijk en ze zingen samen liedjes. Ze begrijpt wel waarom de zuster elke minuut van het weekend probeert te vullen. Ze doen allemaal een beetje gek: lopen, plagen en veel babbelen. Net reed een

vrachtwagen van de kazerne door de veldweg. De soldaten zwaaiden uitbundig naar de groep meisjes. Ze zwaaiden allemaal vrolijk terug, ook de non. Malvien voelt het toch, ze mist de boerderij en dat zal pas maandag over zijn als iedereen van de klas terug is. Straks gaan ze zwemmen en douchen. Eindelijk zeg, ze verlangt naar fris haar. Het is dan veel lichter, alsof ze veertjes op haar hoofd heeft. Douchen is een zalige ontdekking.

Thuis is er geen douche. Alhoewel ze het grote metalen bad dat ze kan laten vollopen met water op temperatuur uit de gasgeiser ook wel leuk vindt. Ze kan er languit in liggen en het is lekker warm. Helemaal gerust is ze niet in het bad. Af en toe controleert ze of het waakvlammetje van de geiser nog brandt. Dat mag nooit uitgaan, want dan komt de badkamer vol gas en volgt een ontploffing als ge het licht aansteekt. De kleppen van de verluchting moeten openstaan, anders kunt ge stikken door de uitlaatgassen van de verbanding, of omdat het gastoestel al de zuurstof opgebruikt heeft in de kamer. Ze heeft aandachtig geluisterd naar de uitleg van vader over het in gebruik nemen van de badkamer.

Voordien gingen ze op zaterdagavond om beurten in het grote zinken bassin, dat mama vulde met water uit de ketel die uren stond te warmen op de kolenkachel. Ze was blij dat ze de oudste was, ze mocht als eerste in het bad. Het water zag er groezelig uit met restjes zeep

die bovendreven als haar zusje eindelijk aan de beurt was.

Tijdens de avondstudie maakt ze de brief voor thuis af. Ze schrijft graag brieven. Eigenlijk heeft ze zin om over alles wat ze meemaakt te schrijven, zo lijkt haar leven interessant. Spijtig dat er weinig brieven toekomen, maar ze weet dat mama haar best doet. Zaterdagavond leest ze verder in “Het dagboek van Anne Frank”. Ze heeft het boek geleend van Rita.

Zie je Rita, dan is ze een boek aan het lezen. Als de meisjes samen moeten spelen onder het alziende oog van een zuster, dan leest Rita. Eerst kreeg ze opmerkingen, later moest ze het boek dat ze bij zich had afgeven. Ze las dan tijdens de volgende speeltijd in een ander boek. Malvien vroeg zich af waar ze al die boeken bleef halen.

‘In de bibliotheek van ons dorp’, informeerde Rita haar. Malvien was nog nooit in een bibliotheek geweest, iets om op haar verlanglijstje te zetten. Na een tijd gaven de nonnen het op. De meisjes spelen, Rita leest. Is een van de meisjes op zoek naar een goed boek om te lezen, dan zegt Rita: ‘Hier, lees dit boek eens en laat me weten hoe je het vindt.’

Malvien hoorde nooit dat iemand een boek van Rita slecht vond. Ze wist blijkbaar precies welk boek bij welk meisje paste.

's Avonds in de chambrette lezen is niet eenvoudig. Om negen uur gaan de lichten van het grote dortoir uit. Malvien heeft er iets op gevonden. Ze maakt met haar dekens een tent door haar benen hoog op te trekken, steekt een pillamp - van thuis meegesmokkeld - in de mond en kan zo ongestoord lezen. Ze moet zich wel concentreren. Het minste schijntje van de lamp kan haar verraden.

Malvien leest over het leven van Anne in het achterhuis, de angst voor de Duitsers, de ruzies tussen de andere bewoners en de moedige mensen die eten brengen. Ze leest hoe Anne verliefd wordt op Peter. De cadeautjes die ze mekaar geven met Kerstmis... Er blijven nog slechts een paar bladzijden over om te lezen en plots stopt Malvien. Ze wil niet dat dit boek eindigt.

*

Het is zondag. Dat betekent ontbijten, studeren en naar de mis gaan. De grote kapel heeft een prachtig glasraam dat naargelang de sterkte van de zonnestrallen een andere kleur krijgt, alle kleuren van de regenboog. De mooie kleuren en het licht van de kaarsen geven haar het gevoel dat ze op de warmste plek van alle gebouwen zit. Malvien hoopt dat 'de Professor' de mis niet komt doen. Vorige keer is ze bijna gestikt van 't lachen, zij en Martine. Zuster Godelieve had al een paar keer boos in hun richting gekeken. Het lukte geen van beiden te stoppen, zeker niet als ze naar mekaar keken. De

Professor declameerde de teksten die ze zo goed kent: ***Eer aan Gad in de googe en vrede aan de mensen die gij liefgeeft.*** Wij loven U.

Wij prijzen en aanbidden U. Wij verheerlijken U en zeggen U dank voor Uw grote Heerlijkheid.

Heer Gad, ghemelse koning, Gad almachtige Vader.

Ze hadden allebei op hetzelfde moment gehoord dat de Professor niet God, maar Gad zei. Hij sprak in ieder geval de o meer als een a uit en dan die lange, schurende gggg... Het was vreselijk! Martine deed of ze een hoestbui kreeg en Malvien moest plots heel hard snuiten. Hun bovenlichaam schokte en hun longen gingen barsten. Ze werden rood en het zweet stond op hun gezicht. Ze mochten niet meer kijken naar de priester en niet meer luisteren. De Professor had het in zijn homilie drie keer per minuut met veel pathos over “Gggad”. De

andere meisjes op hun rij keken niet-begrijpend en dat maakte het nog erger.

Maar vandaag is het gelukkig ‘de Reus’, een kolos van een priester die na elke uitgesproken zin heel erg naar lucht moet happen. Niet echt grappig. Malvien heeft eerder met hem te doen.

Na de middag mogen ze naar de theaterzaal. Van al de ruimten die Malvien gezien heeft in het pensionaat,